

Сніг

Сергій Жадан

І вже коли ти спиш, починається сніг.

Прийшовши з ночі,
виявившись із нічого,
з чорного шепоту,
з горизонту нічного,
з повітря усіх,
із розламів усіх.

Коли ти спиш, він рухається з передмість,
рухається між дерев,
падає над стежками,
над цегляними брамами,
над ганками й хідниками,
над кожним із перехресть,
над кожним з обійсть,
над кожною з колій,
над кожним із бездоріж,
над школами,
над вокзалами,
над мостами,
падає до безкінечності,
падає до нестями.

Коли нічого немає.

Коли ти спиш.

Над кожним із вікон,
над кожною із осель,
падає над крамницями,
падає над дворами,
засипаючи русла,
огортаючись прапорами,
влітаючи до підвалів,
сягаючи стель.

Над кожним із пустищ,
над кожною з новобудов,
над кожною із веранд,
над кожною із віконниць.

Пробираючись вглиб.

Рухаючись від околиць.

Сніг входить до міста так,
як під шкіру входить любов.
Глибоко.
До крові.
До сухожиль.
До темних місць,
з яких починається подих.
Солодко, наче втома, наче наркотик.
Гостро, наче впевненість, наче біль.
Уздовж нервів,
ніби уздовж рік.
На дні легень, мовби на дні копалень,
свідченням всіх майбутніх
безсонь і запалень,
свідченням всіх зупинок
і всіх доріг,
свідченням всіх перевтілень,
які постають,
свідченням всіх початків
і всіх повернень,
ламка, мов березень,
зріла, неначе серпень,
любов підіймається тілом,
як гріта ртуть.
Прогріваючи горлом
промерзле скло.
Над усіма алеями,
над домами.
Коли ти спиш,
коли нічого немає.
Коли немає навіть того,
що завжди було.
...Тримай це відчуття
солоду й гіркоти,
відчуття пекла,
що в пальцях тобі запеклося,
коли торкаєшся її одягу і волосся,
коли простягаєш їй руку,
виводячи з темноти.
Це вона всотується в хребта високу пільму.
Це вона чередами жене

золоті заметілі.

Радій цій чорній любові у власному тілі.

Не дивлячись ні на що.

Всупереч усьому.